

Sygn. akt VIII U 1376/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2018 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący – SO Zofia Kubalska

Protokolant – starszy sekretarz sądowy Ewelina Parol

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2018 roku w Lublinie

sprawy A. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu choroby zawodowej

na skutek odwołania A. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 27 kwietnia 2017 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VIII U 1376 / 17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 kwietnia 2017 roku, znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 roku, poz. 887, ze zm.) oraz ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1242, ze zm.), odmówił A. R. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. W uzasadnieniu wskazano, że Komisja Lekarska w orzeczeniu z dnia 25 kwietnia 2017 roku nie uznała ubezpieczonego za osobę niezdolną do pracy, a ponadto nie istnieje niezdolność do pracy w związku z chorobą zawodową stwierdzoną decyzją Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w B. z dnia 17 lipca 2015 roku (decyzja – k. 24, tom III akt ZUS).

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł za pośrednictwem swego pełnomocnika A. R., zarzucając decyzji naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż stan zdrowia ubezpieczonego stanowi podstawę do uznania go za całkowicie niezdolnego do pracy z powodu zmian chorobowych wywołanych bakterią boreliozą, stanowiącą chorobę zawodową zdiagnozowaną u ubezpieczonego oraz poczynienie przez organ rentowy błędnych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wydania zaskarżonej decyzji poprzez bezpodstawne ustalenie stanu zdrowia i zdolności do pracy ubezpieczonego wyłącznie na podstawie opinii komisji lekarskiej z dnia 25 kwietnia 2017 roku w sytuacji rażącej sprzeczności wniosków w/w opinii z ustaleniami poczynionymi przez lekarza orzecznika ZUS w opinii wydanej 25 dni wcześniej, co winno skutkować przeprowadzeniem dalszych czynności mających na celu ustalenie rzeczywistego stanu zdrowia ubezpieczonego. W związku z powyższymi zarzutami pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie ubezpieczonemu renty z tytułu niezdolności do pracy w związku

ze zdiagnozowaną chorobą zawodową oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania. Ponadto na poparcie powyższych twierdzeń zgłosił wnioski dowodowe (odwołanie – k. 2-6 a.s.).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniosł o jego oddalenie, podtrzymując w całości argumentację zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 15-16 a.s.).

W toku procesu strony, co do zasady, podtrzymywały zajęte stanowiska procesowe (protokół rozprawy – k. 24-25v; 40-40v; 61-61v; 82-82v a.s.). W piśmie z dnia 23 marca 2018 roku pełnomocnik wnioskodawcy zmodyfikowała jednak stanowisko zaprezentowane w odwołaniu w ten sposób, że wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie wnioskodawcy renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze zdiagnozowaną chorobą zawodową bądź o przyznanie wnioskodawcy renty z tytułu niezdolności do pracy ze względu na ogólny stan zdrowia (pismo – k. 44-47 a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił, co następuje:

Wnioskodawca A. R. urodził się w dniu (...). Posiada wykształcenie podstawowe, zaś z zawodu jest drwalem – pilarzem. Zatrudnienie w tym zawodzie wykonywał w (...) B. (Lasy Państwowe) oraz ostatnio w Zakładzie Usługowym (...) (świadczenia pracy – k. 15-17, tom II akt ZUS, zeznania wnioskodawcy – k. 24v-25 a.s.).

Decyzją numer (...) z dnia 17 lipca 2015 roku Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w B. stwierdził u wnioskodawcy chorobę zawodową w postaci boreliozy (decyzja – k. 3, tom I akt ZUS).

W dniu 27 sierpnia 2015 roku A. R. zwrócił się do organu rentowego o ustalenie procentowego uszczerbku na zdrowiu w związku ze stwierdzeniem choroby zawodowej (wniosek – k. 1, tom I akt ZUS).

Decyzją z dnia 24 listopada 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał wnioskodawcy jednorazowe odszkodowanie z tytułu choroby zawodowej, ustalając na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej z dnia 17 listopada 2015 roku, że stały uszczerbek na zdrowiu w związku ze stwierdzoną u A. R. chorobą zawodową wynosi 10 % (decyzja – k. 18, tom I akt ZUS).

W dniu 21 lutego 2017 roku A. R. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze stwierdzoną u niego chorobą zawodową (wniosek – k. 1-4, tom III akt ZUS).

Lekarz Orzecznik w dniu 30 marca 2017 roku rozpoznał u wnioskodawcy(...) stwierdzając na tej podstawie, że A. R. jest osobą częściowo niezdolną do pracy do dnia 31 marca 2018 roku w związku ze stwierdzoną u niego chorobą zawodową oraz że nie można ustalić daty powstania tej niezdolności (rozpoznanie – k. 29v dokumentacji medycznej; orzeczenie Lekarza Orzecznika – k. 13, tom III akt ZUS).

W związku ze zgłoszonym zarzutem wadliwości powyższego orzeczenia (k. 14, tom III akt ZUS), Komisja Lekarska ZUS ponownie przebadła wnioskodawcę w dniu 25 kwietnia 2017 roku, rozpoznając u niego (...)Jorzekając w oparciu o to rozpoznanie, że A. R. nie jest osobą niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową, stwierdzoną decyzją Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w B. z dnia 17 lipca 2015 roku (rozpoznanie – k. 44v dokumentacji medycznej; orzeczenie Komisji Lekarskiej – k. 17, tom III akt ZUS).

Na tej podstawie organ rentowy wydał w dniu 27 kwietnia 2017 roku zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję (decyzja – k. 24, tom III akt ZUS).

Biegły sądowy lekarz w zakresie chorób zakaźnych (M. S.) w opinii z dnia 16 stycznia 2018 roku rozpoznała u wnioskodawcy (...) wskazując, iż stwierdza u A. R. brak niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. W uzasadnieniu opinii biegła wskazała, że obecnie nie stwierdza się u skarżącego aktywnego(...) Biegła zauważyła także, że wnioskodawca zgłasza utrzymujące się pomimo leczenia dolegliwości(...)wykonanych podczas hospitalizacji w Oddziale Neurologicznym w okresie od 26 września 2016 roku do 30 września 2016 roku stwierdzono u niego zmiany(...) Biegła wskazała także, że w przeprowadzonym przez nią badaniu fizykalnym stwierdziła niewielkiego

stopnia (...)Zgłaszane przez skarżącego dolegliwości są w ocenie biegłej efektem (...)z powodu której biegła nie stwierdziła niezdolności do pracy (opinia – k. 34 a.s.).

Z wnioskami płynącymi z powyższej opinii biegłej nie zgodziła się pełnomocnik wnioskodawcy, wnosząc w piśmie z dnia 23 marca 2018 roku o wywołanie opinii biegłych z zakresu neurologii, ortopedii oraz lekarza medycyny pracy, wskazując na inne, współistniejące u wnioskodawcy dolegliwości, mające w jej ocenie związek ze stwierdzoną chorobą zawodową i przedkładając dodatkową dokumentację medyczną. Nadto wniosła o uzupełnienie opinii biegłej z zakresu chorób zakaźnych o okoliczności, które będą przedmiotem oceny w opinii biegłych z zakresu neurologii, ortopedii oraz lekarza medycyny pracy. Pełnomocnik wnioskodawcy zmodyfikowała ponadto stanowisko zaprezentowane w odwołaniu w ten sposób, że wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie wnioskodawcy renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze zdiagnozowaną chorobą zawodową bądź o przyznanie wnioskodawcy renty z tytułu niezdolności do pracy ze względu na ogólny stan zdrowia (pismo – k. 44-47 a.s.).

W związku ze zgłoszonymi przez pełnomocnika wnioskodawcy zarzutami, Sąd postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2018 roku dopuścił dowód z opinii biegłego neurologa oraz opinii uzupełniającej biegłej specjalisty chorób zakaźnych (postanowienie – k. 31-31v a.s.).

W opinii z dnia 24 lipca 2018 roku biegły sądowy w zakresie neurologii (P. W.) rozpoznał u wnioskodawcy (...) nie uznając A. R. za osobę niezdolną do pracy. W uzasadnieniu swego stanowiska biegły wskazał, że zbadał wnioskodawcę oraz zapoznał się z załączoną dokumentacją medyczną, z której wynika, że skarżący jest leczony neurologicznie z powodu (...)w 2016 roku w Oddziale Neurologii z rozpoznaniem (...)Wykonana diagnostyka (...)Biegły wskazał, iż w obecnym klinicznym badaniu neurologicznym nie stwierdził objawów ogniskowych oraz objawów (...)W badaniu części obwodowej (...)o umiarkowanej aktywności klinicznej nienaruszającej sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym uznanie niezdolności do pracy w ocenie neurologicznej (opinia – k. 65 a.s.).

Natomiast biegła z zakresu chorób zakaźnych (M. S.) wskazała w opinii uzupełniającej z dnia 18 września 2018 roku – w szczegółowym odniesieniu do zastrzeżeń pełnomocnika wnioskodawcy, wysuwanych w piśmie z dnia 23 marca 2018 roku – że przedstawione przez biegłą ustalenia odnośnie braku objawów (...) wynikają z doświadczenia i wiedzy medycznej oraz z wyników przeprowadzonego przed wydaniem opinii badania wnioskodawcy, a także z analizy dokumentacji medycznej – w zakresie hospitalizacji skarżącego z powodu (...)w dniach od 6 maja 2014 roku do

12 maja 2014 roku z rozpoznaniem (...) w chorobie z L.), z wizyt w (...)oraz z hospitalizacji w Oddziale Neurologicznym (w okresie od 26 września 2016 roku do 30 września 2016 roku z rozpoznaniem (...))Biegła wskazała także, iż jej spostrzeżenia, że dolegliwości jakie zgłasza wnioskodawca są wynikiem choroby

(...)są spójne z ustaleniami biegłego neurologa. Czas pojawienia się dolegliwości, który zbiegł się z (...), nie jest w ocenie biegłej dowodem (...) („wnioskodawca nie jest

w stanie(...)Biegła odniosła się także do dołączonych do zastrzeżeń wyników badań serologicznych z miesiąca listopada 2017, wskazując, iż były one jej znane, gdyż dokładnie ich parametry przytoczyła w opracowanym w dniu wydania opinii głównej orzeczeniu lekarskim jako odczytane podczas ostatniej wizyty w Poradni Chorób Zakaźnych w dniu 2 stycznia 2018 roku – zlecono wówczas(...) potwierdzenia W., tego wyniku brak). Wyniki potwierdzają zdaniem biegłej (...)a wysokość miana przeciwciał nie mają znaczenia w ocenie stopnia zaawansowania choroby, pomijając spostrzeżenie pełnomocnika wnioskodawcy jakoby wskazywały „na kilkukrotne przekroczenie dopuszczalnych norm;; (...)Reasumując powyższe, biegła w całości podtrzymała swoje stanowisko o braku niezdolności wnioskodawcy do pracy w związku z chorobą zawodową –(...) (opinia uzupełniająca – k. 66-66v a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie podzielił sporządzone w niniejszym postępowaniu opinie biegłych. Zostały one wydane przez niekwestionowanych specjalistów z zakresu schorzeń występujących u wnioskodawcy, po uprzedniej analizie akt sprawy, przeprowadzeniu badań skarżącego i zapoznaniu się z dotyczącą jego osoby dokumentacją lekarską. Opinie zawierają kompletną analizę schorzeń A. R. na tle jego dalszej zdolności do pracy – z uwagi na chorobę zawodową oraz w kontekście ogólnej zdolności do wykonywania zatrudnienia. Wnioski z nich płynące są jasne i poparte

przekonywującą argumentacją. Biegli dokładnie przeanalizowali dostępną dokumentację leczenia wnioskodawcy, odebrali od niego szczegółowy wywiad oraz poczynili na tej podstawie odpowiednie wnioski.

Sąd Okręgowy uznał, że sporządzone w toku postępowania opinie przedstawiają wystarczające wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 roku, II UKN 96/99, OSNP z 2000 roku Nr 23, poz. 869).

Sąd Okręgowy nie prowadził zatem dalszego postępowania dowodowego. Byłoby to uzasadnione tylko wówczas, kiedy sporządzone opinie byłyby sprzeczne lub niewłaściwie uzasadnione. Sąd Okręgowy miał w tym zakresie na względzie stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 27 lipca 2010 roku (II CSK 119/10, LEX nr 603161) oraz postanowieniu z dnia 19 sierpnia 2009 roku (III CSK 7/09, LEX nr 533130), zgodnie z którym Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych opinii biegłych lub opinii instytutu, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy gdy przeprowadzone już opinie zawierają istotne luki, są niekompletne, bo nie odpowiadają na postawione tezy dowodowe, niejasne, czyli nienależycie uzasadnione lub nieweryfikowalne, to jest gdy przedstawione ekspertyzy nie pozwalają organowi orzekającemu zweryfikować zawartego w niej rozumowania co do trafności wniosków końcowych. Taka sytuacja nie zachodziła jednak w rozpoznawanej sprawie.

Podkreślić przy tym należy, iż jak przyjmuje się w judykaturze, sam fakt niezadowolenia strony z treści opinii biegłych, której wnioski nie są zgodne z oczekiwaniami strony i dokonywaną przez stronę „własną” oceną stanu zdrowia i jego konsekwencji w świetle uprawnień rentowych, nie stanowi – przy braku obiektywnych argumentów co do prawidłowości czy rzetelności dotychczas sporządzonych opinii biegłych – przesłanki do dalszego postępowania dowodowego co do tej okoliczności, w szczególności gdy dotychczas zgromadzone dowody pozwalają na przyjęcie spornej okoliczności za udowodnioną (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2009 r. I UK 283/08 LEX nr 738340; wyrok Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS z 2000 r. Nr 22, poz. 807; wyrok Sądu Najwyższego z 19 marca 1997 r., II UKN 45/97, OSNAPiUS z 1998 r. Nr 1, poz. 24, z 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97, OSNAPiUS z 1998 r. Nr 20, poz. 612; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2012 r. I UK 195/11 G. Prawna 2012/49/7 1112659).

W niniejszej sprawie opiniowali biegli z zakresu chorób zakaźnych oraz neurologii. Ze stanowiska biegłych sądowych wynika, że schorzenia będące następstwem stwierdzonej u A. R. choroby zawodowej w postaci (...) nie mają obecnie wpływu na zdolność do pracy wnioskodawcy. Co istotne, ocena ta została dokonana przez dwoje niezależnych biegłych, właściwych ze względu na specjalności odpowiadające stwierdzonej chorobie zawodowej. Żaden z nich nie uznał, że skarżący jest chociażby częściowo niezdolny do pracy w wyniku naruszenia sprawności organizmu będącego skutkiem stwierdzonej choroby zawodowej. Biegli nie stwierdzili ponadto nawet częściowej niezdolności do pracy wnioskodawcy z uwagi na ogólny stan zdrowia.

Stan faktyczny Sąd ustalił także w oparciu o powołane wyżej dowody z dokumentów. Sąd Okręgowy w pełni obdarzył wiarą dowody z dokumentów uznając, iż nie budziły wątpliwości oraz wobec faktu niekwestionowania ich przez strony.

Sąd co do zasady podzielił zeznania wnioskodawcy oraz świadka K. R. jako zgodne z materiałem dowodowym w postaci dokumentów. Nie miały one jednak istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem kluczowa okoliczność, to jest kwestia niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową została ustalona w oparciu o pozyskane w toku postępowania opinie biegłych sądowych. Zeznania wnioskodawcy oraz jego małżonki prezentowały natomiast własną, subiektywną ocenę stanu zdrowia A. R. i w tej części były nieprzydatne do merytorycznego rozpoznania zarzutów zawartych w odwołaniu.

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie A. R. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2018 roku, poz. 1376, tekst jednolity ze zmianami) wynika, że ubezpieczonemu,

który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 oraz art. 58 o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy do ustalenia wysokości tych świadczeń, ich wypłaty oraz w innych sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stosownie do art. 17 ust. 2 ustawy świadczenia, o których mowa w ust. 1 przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową.

W świetle art. 12 ust 1 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 roku, poz. 1270, tekst jednolity ze zmianami) niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 107 cytowanej ustawy prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

W przedmiotowej sprawie sporne było, czy wnioskodawca jest osobą niezdolną do pracy w związku ze stwierdzoną chorobą zawodową. Nadto w toku procesu pełnomocnik wnioskodawcy zmodyfikowała odwołanie w ten sposób, że wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ewentualne przyznanie wnioskodawcy renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na ogólny stan zdrowia.

Organ rentowy, posiłkując się orzeczeniem Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustalił, iż A. R. nie jest niezdolny do pracy, a nadto nie jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. W ocenie Sądu, niniejsze postępowanie wykazało, że stanowisko organu rentowego było prawidłowe. Wnioskodawca, zgodnie z opiniami biegłych sądowych wywołanych w toku postępowania, nie jest osobą częściowo lub całkowicie niezdolną do pracy w związku chorobą zawodową, a nadto nie jest też niezdolny do pracy z uwagi na ogólny stan zdrowia.

Oceny tej nie zmienia również stanowisko wynikające z zeznań zarówno wnioskodawcy, jak i przesłuchanego w sprawie świadka – małżonki wnioskodawcy. Dokonali oni subiektywnej oceny stanu zdrowia skarżącego, zgodnie z którą doznaje on licznych utrudnień i ograniczeń zarówno w życiu codziennym, jak też i w wykonywaniu pracy. Zgodnie z przytoczonym wyżej bogatym orzecznictwem w tym zakresie, stanowisko to nie może być jednak postawione ponad wnioskami wynikającymi z pozyskanych w niniejszym postępowaniu opinii biegłych lekarzy sądowych specjalistów, jednoznacznie wskazującymi na brak u wnioskodawcy całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy, także w kontekście stwierdzonej u niego choroby zawodowej.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych wyżej przepisów oraz na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.